

Arrest

nr. 270 386 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 27 april 2021 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.3. Bij arrest nr. 262 714 van 20 oktober 2021 trof de Raad in beroep dezelfde beslissingen.

1.4. Op 30 november 2021 trof verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

Dit is thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

Naam: D.G.

Voornaam: M.A.

Geboortedatum: 05.05.1987

Geboorteplaats: Buenaventura

Nationaliteit: Colombia

Het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

Op 27/04/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 20/10/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1° van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 09/11/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkende bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.5. Op 28 januari 2021 diende verzoeker een volgend verzoek tot internationale bescherming in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“- SCHENDING VAN HET HOORRECHT EN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING (ALGEMEEN
BEGINSEL VAN HET UNIERECHT)
- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN
BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET REDELIJKHEIDS-
BEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT”.

Hij betoogt als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die

illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennen van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden onttrokken, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden. De verzoekende partij had namelijk hun persoonlijke situatie kunnen toelichten, in het bijzonder zijn medische situatie.

Verzoeker kampt met fysieke problemen, waarvoor hij in behandeling en opvolging is via het opvangcentrum van Fedasil (hij heeft een recht op materiële hulp, opvang, ingevolge zijn verzoek tot internationale bescherming). Door verzoeker wordt een kopie bijgebracht van zijn medisch dossier onder stuk 3.

Op 26 november 2020 maakte verzoeker melding bij de begeleiding van het opvangcentrum van een infectie op de bil. Er werd hierop een verwijfsbrief opgesteld voor de spoedgevallen (in verband met een periaanaal abces). Op de dienst spoedgevallen werd aangegeven dat er sprake is van een complexe perianale fistel en dat er een operatie in verschillende tijden noodzakelijk is om toekomstige abscessen te voorkomen. Er werd een antibioticakuur opgestart. Op 4 februari 2021 werd een eerste anale fistel-operatie uitgevoerd. Op 20 september 2021 werd een tweede operatie uitgevoerd. Bijkomende operaties zijn nog nodig voor de behandeling van de aandoening van verzoeker.

De verzoekende partij had zijn persoonlijke situatie dan ook kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De gezondheidstoestand van verzoeker vormt immers een essentieel element waarmee de verwerende partij dient rekening te houden, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing (ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

TWEEDE ONDERDEEL

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker (gelet op de verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM), zoals hierboven beschreven.

De bestreden beslissing heeft echter als gevolg dat verzoeker het grondgebied moet verlaten, waardoor dit een breuk betekent in de medische behandeling die hij verkrijgt.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met bovenvermelde elementen diende rekening te houden, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

5. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij nog op dat, zelfs ongeacht de schending van de formele motiveringsverplichting, niet blijkt dat verweerder op een zorgvuldige manier de private belangen van de verzoekende partij (zoals hierboven beschreven) heeft overwogen voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing. Hierom dringt zich in elk geval een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 52/3, §1 juncto artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gesteld dat verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt verwezen naar het gestelde in de punten 1.2. en 1.3. en wordt aangegeven dat verzoeker het land binnenkwam op 9 november 2020 en dat hij nog steeds op het grondgebied verblijft, zodat zijn regelmatig verblijf van 90 dagen is overschreden. Er wordt tevens aangegeven dat verzoeker een termijn van dertig dagen krijgt om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hiermee is verweerder tegemoetgekomen aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motieven niet volstaan om zich erop te verdedigen. Uitgebreide theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht volstaan in dit verband niet. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op. Wel verplicht deze bepaling de verwerende partij om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze bepaling legt dus een specifieke zorgvuldigheidsplicht op.

2.5. In casu heeft de verwerende partij zich van deze plicht gekweten. Immers verwijst verweerder in zijn nota naar een synthesesnota van 30 november 2021 die luidt als volgt:

"• Hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU.

• Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaart geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

• *Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaart medische problemen (abces) te hebben en in België in behandeling te zijn hiervoor. Betrokkene brengt echter geen bewijzen of medische attesten aan die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan of die een tegenaanwijzing zouden vormen om te reizen. Betrokkene diende geen aanvraag 9ter in.*

Hieruit blijkt dat verweerder heeft rekening gehouden met de elementen die verzoekers persoonlijke situatie kenmerken, m.i.v. zijn gezondheidstoestand.

2.6. De Raad kan verzoeker helemaal volgen in zijn theoretisch betoog in zijn verzoekschrift over de rechten van verdediging en in het bijzonder het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

2.7. Kernbetoog van verzoeker is dat hij niet werd gehoord door de verwerende partij alvorens ze de bestreden beslissing trof, waardoor hij verschillende feitelijke elementen niet heeft kunnen aanreiken die de besluitvorming volgens hem in zijn voordeel hadden kunnen beïnvloeden. Hij verwijst hierbij concreet naar *“een infectie op de bil”*, waarvoor hij in behandeling en opvolging is via het opvangcentrum van Fedasil. Verzoeker stelt dat er een verwijfsbrief werd opgesteld voor de spoedongevallen *“(in verband met een perianaal abces)”*. Verzoeker licht het vervolg toe als volgt:

“Op de dienst spoedgevallen werd aangegeven dat er sprake is van een complexe perianale fistel en dat er een operatie in verschillende tijden noodzakelijk is om toekomstige abcessen te voorkomen. Er werd een antibioticakuur opgestart. Op 4 februari 2021 werd een eerste anale fisteloperatie uitgevoerd. Op 20 september 2021 werd een tweede operatie uitgevoerd. Bijkomende operaties zijn nog nodig voor de behandeling van de aandoening van verzoeker.”

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een kopie van zijn medisch dossier toe onder stuk 3.

2.8. Verzoeker betwist niet dat hij verweerder geen medische attesten heeft verstrekt over zijn anale fistels zoals deze laatste het stelt in zijn nota van 30 november 2021. Wat er ook van zij, uit stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt niet dat verzoeker, na twee operaties te hebben ondergaan op 4 februari 2021 en 20 september 2021, nog bijkomende operaties nodig heeft voor zijn medische problematiek, zoals hij het nochtans aangeeft in zijn verzoekschrift. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze verzoeker bij zijn gehoor door verweerder alvorens deze de bestreden beslissing trof, informatie zou hebben verstrekt die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben. Vermits verzoeker geen medisch attest aanbrengt waaruit blijkt dat er noodzaak is aan bijkomende anale fisteloperaties en dit ook niet blijkt uit stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing een breuk betekent in de medische behandeling die hij verkrijgt. Bovendien blijkt niet dat, mocht hij toch nog bijkomende anale fisteloperaties moeten ondergaan, hij die niet kan laten uitvoeren in zijn land van herkomst. Mocht verzoeker daar anders over denken, staat het hem vrij om een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in te dienen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.9. Gelet op het bovenvermelde kan niet worden geconcludeerd dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden of dat hij, door niet uit te gaan van de juiste feiten, een kennelijk onredelijke beslissing heeft getroffen en daarbij de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

2.10. Waar verzoeker in fine nog gewag maakt van een schending van artikel 8 van het EVRM, toont hij op geen enkele wijze aan dat hij hier een privé-of gezinsleven leidt dat valt onder de bescherming van dit verdragsartikel.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA